

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. április 3.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A FELTÁMADOTTAL VALÓ TALÁLKOZÁS ÖRÖME

Lekció: Mt 27,55-61; 28,1-10

Alapige: Mt 27,55-61; 28,1-10

Sok asszony volt ott, akik távolról szemlélték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki. Köztük volt a magdalai Mária és Mária, Jakab és József anyja, valamint Zebedeus fiainak anyja. Amikor pedig beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak, felkereste Pilátust, és elkérte Jézus testét. Pilátus elrendelte, hogy adják ki neki. József magához vette a testet, begöngyölte egy tiszta gyolcsba, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír szájára egy nagy követ hengerített, és elment. Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.

Szombat elmúltával, a hét első napjára virradóan elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, odament, elhengerítette a követ a sír szájáról, és ráült. Megjelenése olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Tőle való félelmükben az örök halálra rémültek. Az angyal így szólt az asszonyokhoz: Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt. És menjetek gyorsan, mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt a halálból, és íme, elöttetek megy Galileába, ott majd meglátjátok. Íme, megmondtam nektek. Félelemmel és nagy örömmel eltelve gyorsan elhagyták a sírt, és futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. De váratlanul szembejött velük Jézus, és így szólt hozzájuk: Üdvözöllek titeket! Ők pedig odamentek hozzá, lábát megragadták, és leborultak előtte. Jézus pedig azt mondta nekik: Ne féljetek! Menjetek el, mondjátok meg az én testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

A FELTÁMADOTTAL VALÓ TALÁLKOZÁS ÖRÖME

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, újra meg újra énekelhettük refrénként: halleluja, dicsérjétek az Urat. Magasztalunk, hogy ezzel nemcsak a lelkünket üdítetted föl itt a gyülekezet közösségében is, hanem megadtad azt a kiváltságot, hogy egymást is bátoríthattuk: dicsérjétek az Urat. Megvalljuk, Urunk, van miért magasztalnunk téged, dicsőíteni, hódolni előtted: te vagy a mi Istenünk. És valóban most az Úr Jézus halálára, temetésére és feltámadására emlékeztető ünnepünkre is készülve újra meg újra elénk hozod, ki a mi megváltónk, mit vitt végbe, és köszönjük neked, hogy mi az ő váltságahaláláért, életéért élhetünk boldogan, tapasztalhatjuk a bűnbánat örömét.

Köszönjük, Urunk, hogy a mai nap minden hamisságát és vétkét is magunk mögött tudhatjuk. Nem azért, mert vissza akarunk élni a kegyelemmel, hanem azért, mert élhetünk a kegyelemből napról napra. Kérünk téged, hogy igédet hallgatva a lelkünk fölemelkedjen hozzád, hadd érthessük meg az üzenetét a te szavadnak. Áldjál meg bennünket, kérünk, Jézus Krisztus kereszthalála, dicsőséges feltámadása ma is hadd lehessen számunkra örömhírré. Köszönjük, hogy mindezeket az ő nevében kérhetjük is tőled, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

A történetet olvasva az ragadott meg nem kis megdöbbenéssel, hogy az asszonyok félelméről olyankor olvasunk, amikor már éppenhogy örülniük kellett volna, illetve nem olvasunk semmilyen félelemről akkor, amikor pedig jogosan félhettek volna. Se a keresztnél, se a temetésnél nem olvastunk arról, hogy bármilyen félelem is lett volna a szívükben. Aztán olvassuk az örömhírt, halljuk, hogy milyen boldogan futnak és ezt kellett hallanunk, hogy nagy örömmel, de mégis ott volt ez a kifejezés: és félve. Félelemmel és nagy örömmel eltelve – hallottuk az új Károli fordításból.

Ezt vizsgáljuk ma este, hogy mi is a különbség aközött, amikor a hívő ember, aki hiszi és tudja, hogy feltámadt az Úr és élő Ura van, és nagyon nagy öröme van emiatt, de mégis félelme is lehet talán, és hol van az a jellemző vagy mikor van az a jellemző, amikor már félelem nélküli öröm, boldogság töltheti be. És arra keressük majd a választ, hogy mindezt miért is mondhatjuk el éppén akkor, mikor valaki találkozik személyesen Jézussal. Amíg csak hallottak Jézus feltámadásáról, nagy öröm és félelem, amikor már találkoztak is vele, az Úr Jézus jelenléte, közelsége mindent megváltoztatott.

Az első gondolatban tehát ezt vizsgáljuk: nagy örömmel és félelemmel futottak el a sírtól az asszonyok. Azért tehették ezt, mert ők tanúi lettek a feltámadásnak. Ezek az asszonyok ott voltak Jézus keresztnél is, némelyek nagyon közel, mások egy kicsit messzebből szemlélve, és ott voltak a temetésénél. Jézus tanítványai, a férfiak, egy kivételével viszont mindannyian elfutottak. János volt egyedül ott az Úr Jézussal a kereszt tövében, az evangéliuma 19. részében Jézus beszél is hozzá, mikor édesanyját rábízta. A férfiak tehát, Jézushoz a legközelebb levők, akik mindvégig követték bátran a mestert, és ott van Péter is, aki megfogadja, hogy ő meghalni is kész a mesterért, az Úrért, és kész volt kirántani a kardját is

ott a Gecsemáné kerti jelenetben, de ő sincs ott a keresztnél. Minden okuk meglehetett egyébként a félelemre, és azt látjuk, hogy valóban elhagyták az Urat teljesen.

Éppen ezért annyira megható számomra tehát az Írásnak ez a kijelentése, az asszonyok viszont ott vannak mindvégig. Hallottuk, hogy ők voltak, akik szolgálták az Urat kezdettől fogva, Mária Magdaléna neve az egyik legismerősebb számkra, és emlékszünk, hogy őt szabadította meg az Úr nagyon súlyos lelki megkötöttségektől. Tehát végig szolgáltak az Úrnak, és ott vannak a kereszt tövében is, ott vannak a sírnál is, és mivel volna befejezni a temetési szertartásnak a Jézus testére vonatkozó feladatait, ezért is mentek a sírhoz a hét első napján, a mi szempontunkból vasárnap.

Végig, mindvégig ott vannak. Semmi félelem nincs a szívükben, pedig ott azért nem volt egyszerű vállalni az Urat. Arimátriai Józsefről megtudjuk azt is a teljes Írás fényében, hogy akkor mert bátran odamenni Pilátushoz, mikor már meghalt Jézus. Tehát neki nem volt bátorsága korábban vállalni az Urat. A kereszthalál után a temetés miatt már bátran vállalja. Egy férfi tehát mindenképp ott van, aki a temetésnél már bátor, de a kereszthalálnál még nem olvastuk, hogy ott lett volna.

És ezért olyan furcsa számomra valóban, hogy félelem nélkül a keresztnél és a temetésnél, a sírnál, viszont félelemmel, ha nagy örömmel is a feltámadás történetében. Éppen akkor, amikor nincs mitől félni, sőt, a feltámadás, az Úr Jézus feltámadásának a fantasztikus híre csodálattal tölthette el őket, és el is töltötte, hiszen olvastuk, hogy nagy örömmel futottak, illetve amikor előtte ők is megrettennek az angyal jelenléte miatt – ott van a mennyei személynek a valósága férfi alakban, ketten voltak az angyalok, emlékszünk –, de rögtön hallják, hogy: ti ne féljtek, nektek nincs miért félni. Utána pedig megfordulnak és szaladnak, hogy vigyék az örömhírt.

Biztos, hogy nagyon súlyos volt a félelem bennük. Márk evangéliuma az evangélium végén, ahogy néhány kéziratban az evangélium szövege a 8. versnél fejeződik be – az újfordítású Bibliában látszik is ennek a megjegyzése – azzal fejeződik be, amit most felolvasok: „És nagyhamar kijövén, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta el őket; és senkinek semmit sem szóltak, mert féltek.” Pedig az angyal – abban az evangéliumban is olvashatjuk – mondta nekik, hogy menjetek és mondjátok el a tanítványoknak. És Márk ezt a lelki állapotukat írja le az említett kéziratok szerint, ahol itt fejeződik be az evangélium, az örömhír a történetre nézve, hogy az asszonyok úgy félnek, álmélkodnak és félnek, olyan erős a félelem a szívükben, hogy nem mernek szólani senkinek. Ebből azért azt is láthatjuk, hogy Máté evangéliumából megtudjuk, hogy ez a fajta félelem, ami nagyon súlyos volt azért bennük a nagy öröm ellenére is, akkor szűnt meg, mikor találkoztak Jézussal.

Tehát az asszonyok akkor félnek, amikor legkevésbé várnánk. Ráadásul a nagy öröm mellett hogy fér el az álmélkodás, a csodálat miatti félelem? Nekem nagyon tetszett Kálvin Jánosnak a magyarázata: „Következtetésünk szerint bűnös volt ez a félelem, amelytől ismét megszabadítja őket Krisztus, mert ha csodálatból eredt is, mégis ellentétben állott a nyugodt bizakodással.” Az álmélkodás, a csodálat, az angyal jelenése, illetve a feltámadás hírének a valósága olyan félelmet munkált

A FELTÁMADOTTAL VALÓ TALÁLKOZÁS ÖRÖME

bennük, ami – most a reformátor szavaival – ellentétben állt a nyugodt bizakodással. Márktól megtudjuk, hogy nem is mertek szólni senkinek, így mentek vissza a tanítványokhoz.

Én ebben ragadom meg a bibliai történet üzenetének a hangsúlyát, hogy ahogy elgondolkoztam magamon is, ma is jellemző lehet ez – nemcsak az asszonyokra, hanem a férfiakra is –, a hívő emberre, hogy ott van a nagy öröm a szívében, tele van örömmel, nagy örömmel, mert él az Úr, húsvét ünnepén is sok-sok öröm, és mégis vegyülhet bármikor a mi hitünkbe is, a boldogságunkba is, félelem. Annyira tud félni néha a hívő ember még mondjuk egy húsvéti ünnepi istentiszteleten is, hogy például valamiért mégse mer odamenni az úrasztalához és együtt úrvacsorázni a testvérekkel. Lelkipásztor ezt nem teheti meg, mert neki illik úrvacsorázni, hiszen ott van az úrasztalánál és szolgál, hogy nézne ki, hogyha a félelem miatt nem merne venni? De én már jártam úgy, hogy ott volt a szívemben a félelem, miközben én magam is osztottam a kenyeret, és az Úrnak ott bennem is közben el kellett végeznie valamit, ami megbékített, megnyugtatott, hogy aztán felszabadult örömmel vegyem én is az úrvacsorát magamhoz. Mert ott volt az öröm is, de valami miatt – ott éppen egy bűn miatt – ott volt a félelem a szívemben.

Az üzenet tehát: egészen más dolog hallani és tudni a feltámadás örömhírét, tudni, hogy él az Úr és hittel vallani is talán ezt, de egészen más dolog, amikor akkor és ott az asszonyok személyesen találkoztak a feltámadott Úrral, illetve, amikor mi itt és most valóban átéljük az ő személyes jelenlétének a közelségét, valóságát. És mindig ez a probléma, hogyha a félelem, ha csak egy apró módon is, vagy rövid ideig is a nagy öröm és a boldogság mellé beférkőzik. Reformátor szavait hadd húzzam alá újra: szabadulásra van akkor szükség a hívő embernek.

Hallották tehát az örömhírt, láthatták, hogy üres a sír, hallották azt is, hogy ne féljete, és mégis ott van a félelem is az asszonyok szívében. Nekünk, akik az Úr Jézus mennybemenetele után élhetünk, testi valóságában az Úr Jézusnak a meglátása, a vele való testi találkozás akkor jöhet el, amikor Jézus visszajön. De Szentleke és igéje által valósággal itt az Úr. Számunkra sem kérdés az, hogy az Úr Jézus mit tett a kereszten. Mi nem voltunk ott testi valóságunkban a keresztnél, a kereszttövén meg a temetésénél meg a sírjánál se, de mi tudjuk, hogy mit tett értünk a Megváltó, ezért vagyunk az övéi. És tele lehetünk örömmel. És hányszor tapasztaltuk már a bűnbocsánatának, a szabadításának a valóságát? És abban is biztos vagyok, hogy az Úr tanítványaiként mi tudjuk, hogy örök életünk van, és senki soha el nem veheti tőlünk az örök élet örömét és boldogságát. A földi életünk során alakulhat ki olyan helyzet, hogy valamit csak úgy tudok és hiszek, vagy pedig személyesen is átélem, épp akkor is, amikor nagy szükségem van rá, mert valahogy a félelem mintha rámtörne. És ott van az Úr jelenléte és valósága. Szentleke és igéje által az Úr hozzánk is közel jön.

És itt a folytatás. Gyorsan elfutottak a sírtól, de váratlanul Jézus szembejött velük. A Károli fordításban: „És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futottak, hogy megmondják az ő tanítványainak. Mikor pedig mentek, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembejött ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadták az ő lábait, és leborultak előtte.” Ekkor mondta nekik Jézus: ne féljete!” És folytatta azzal, amivel.

„De váratlanul”, az ősi nyelven „és ímé”. Mind a kettő jelentés adott. Tehát valami rendkívüli dolog történt velük akkor és ott, jelzi ez a kifejezés. Miközben szaladnak félelemmel és nagy örömmel, egyszer csak maga Jézus áll szemben velük testi valóságában, feltámadott testben, fölismerik, semmi kétely nincs a szívükben, hogy ő az, betölti a szívüket a szeretet, az alázat érzése, megragadják az Úr lábait, mert annyira örülnek, hogy tényleg él az Úr. És amikor leborulnak előtte – ez a szó azt is jelenti, hogy imádják őt –, tehát leborulnak előtte alázattal, imádattal. És aztán megszólal az Úr: ne féljete! Tehát hallják ők is és Jézus is mondja nekik.

Ami fontos lett nekem, hogy ők nem azért találkoztak Jézussal, mert keresték volna a találkozást. Ők azért mentek Jeruzsálembe nagy örömmel és félelemmel, hogy teljesítsék az angyal szavát: menjetek és mondjátok meg. És futnak nagy örömmel, de félelemmel. És mi történik? Jézustól indul ki minden. Jézus jelenik meg előttük. Az Úrtól indul el, ő a kezdeményező. És ez nagyon megragadott. Mert testvérek, ez ma is így van. Ha bármelyikünk félt már az öröm mellett is vagy az öröm ellenére is, a félelmet nem tudja senki és semmi elvenni tőlünk. Amikor lehet, hogy imádkozunk is, hogy: Uram, szabadíts meg, mert már nem bírom! Vagy: ez úgy zavarja a hívő életemet – ez is már válasz arra, ami ebben a történetben éppen látszik tehát, hogy Jézus kezdeményez. A feltámadott Úr jön, és akar velük találkozni. Én tulajdonképpen az Úr Jézusnak a mozdulatait, amiket itt a történetben látunk, mint mozzanatokot, Jézus cselekvését veszem tovább.

Az „íme” szócskát, a váratlan megjelenését most is ki kell emelni. Hallottuk többször az „íme” szócskát a történetben, amikor nagy dolgok történtek az üdv-történeti események apró kis menetében is, de most fontosabb dolgok. És íme egyszer csak az angyal megjelenik és aztán folytatódik a történet. És ami fontos, hogy miközben ők nagy örömmel és félelemmel futnak, íme jön Jézus. Itt a döntő dolog, hogy jön az Úr, a feltámadott. Ne felejtjük el, hogy azt mondta az angyal, illetve hát Jézus maga is azután az asszonyoknak, hogy a tanítványoknak mondjátok, hogy majd Galileában találkozhatnak vele, ott megláthatják. Jézus viszont az asszonyokkal ott útközben akar találkozni. Ezért olvastuk ezt, hogy: és szembe jött, és íme Jézus szembe jött velük. Azaz miközben ők mentek Jeruzsálembe a tanítványok felé az úton, valószínű sétált vagy megjelent Jézus és sétálni kezdett feléjük és ott van előttük. Találkozni akart velük. Közel jött, megmutatta magát nekik, megjelent nekik és az asszonyok felismerhették őt azonnal. Ők tudták, hogy él, ez nekik nem volt kérdés, csak most nagyon közel jött az Úr.

Én éppen látom a hangsúlyát annak, hogy más az, hogy én ismerem és tudom, mi történt húsvétkor, és tényleg az egész életemet úgy élem, hogy nekem nem egy halott Istenem van, én nem olyan vagyok, mint azok, akik azt mondják, hogy keresztyének, de közben tagadják, hogy Jézus feltámadt volna egyáltalán vagy tagadják a testi feltámadást. Tudjuk, hogy vannak még teológusok is vagy lelkipásztorok is ilyenek sajnos, akár Magyarországon is, és nem is tudom, hogy húsvétkor hogy prédikálnak... Nekünk nem kérdés, hogy az Úr él. Tudom, hogy feltámadt az Úr. De mivel ott a félelem az asszonyok szívében, és a mi szívünkben is lehet, ezért Jézus közel jön, közel jön, és az ő jelenlétéről biztosítja ma is az övéit.

A FELTÁMADOTTAL VALÓ TALÁLKOZÁS ÖRÖME

Az jutott eszembe, mikor gondolkoztam példán, hogy hallottam már itt Pasaréten – az egyik férfitestvér mondta el –, hogy milyen békesség töltötte be a szívét, amikor műtét előtt volt, és tudta, hogy noha súlyos, de tudta, hogy az Úr kezében van, és teljes nyugalommal beszélt a betegtársainak is a műtét előtt, de aztán, amikor föl kellett feküdni a műtőasztalra, ott aztán rátört a félelem. Nem volt az kérdés, hogy az Úr most is ugyanaz, aki, csak a műtőasztalon fekve valamiért – mindenképpen talán kísértésként is – egyszer csak a félelem is ott van a szívében. És akkor neki is meg kellett erősödni abban, hogy: de hát amit én pár perccel, vagy pár órával korábban is átéltem, vallottam, az most is igaz. Most miért félek? Könyörülj rajtam, Uram!

S az Úr Jézus közelsége, jelenléte egyszer csak ebben lett valóság számára, hogy betöltötte az Úr igéjének az a valósága, ami ott eszébe jutott, és tudta, hogy: itt van velem az Úr, és ő segíti majd az orvosaim kezét. Amikor Jézus nagyon közel jön, a szó lelki értelmében, mondjuk ki újra, mert Szentlelke és igéje által. Mert olyan is van, amikor úgy fél valaki, hogy nem tud imádkozni se talán, csak félelem és rettegés, és lehet, hogy semmi öröm nincs az életében, mert annyira betöltötte valami megmagyarázhatatlan félelem. Itt a csodálat és az álmélgodás, a feltámadás miatti csodálat és álmélgodás miatt van az asszonyok szívében ez a félelem. De én most a félelem általános jellemzőjeként is hadd említsem meg, amikor egyszerűen már semmi hitem nincs talán. Nagyon mélyre süllyedhet a hívő ember a félelem miatt, és egyszer csak jön Jézus közel, és megváltozhat minden.

Olyan kedves volt nekem a legyetek üdvözölve kifejezés, mert ahogy az ősi nyelven megnéztem, ez azt jelenti a szó alapjelentésében, hogy örüljete. Örüljete. És ennek a köszöntésben való megnyilvánulása tehát ez, hogy üdvözöllek titeket. Egy egyszerű köszöntés, köszönés, de benne van mégis ez a szó a görögben, hogy örüljete. És azért ez nem véletlen. Mert félelemmel és nagy örömmel. És az örömmön van a hangsúly a köszönésnél, a köszöntésnél. Örömmre bátorít a köszöntéssel is.

Itt az jutott eszembe egy kis apró példaként, hogy egyszer történt, hogy olyan beteg voltam kisgyerekként, hogy nem bírtak elvinni az orvoshoz, tehát a doktor úrnak kellett jönni, hogy segítsen, és arra emlékszem, hogy valamilyen szinten fájdalmaim is voltak, és amikor a doktor úr benyitott a szobába és köszönt, engem is köszöntött, akkor úgy minden megváltozott. Még nem nyúlt hozzám, még nem adott gyógyszert, még semmi nem történt, csak annyi, hogy egyszer csak ott volt és köszönt, és tudtam, hogy itt van a doktor úr és majd ő segít, majd ő tudja, hogy mit kell csinálni.

Amikor Pál apostol azt mondja a filippi gyülekezetnek, hogy örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete, itt nem köszöntésképpen mondja, hanem az igei kijelentésben a levélben leírja nekik. És ugye, emlékszünk, hogy Pál ezeket a sorokat börtönből írta. Nem olyan börtönből, ahol lehet, hogy még wellness központ is volt, mint néha mai börtönökben, hanem a római börtönben, ahol azért nem volt egyszerű lenni. És tele van örömmel ő is és erre az Úrban való örömmre bátorítja a filippi gyülekezetet. És az is eszembe jutott, hogy éppen Filippiben történt meg, hogy az Úr nyilvánvaló tanácsára, vezetésére ment Macedónia felé, mert megjelent neki látásban az Úr és nem Ázsia felé mehetett, hanem

Európa felé hozta őt, és Filippi volt az első város. És hirdeti az ígét, hatalmas munkája az Úrnak, és akkor egyszer csak jött a verés, a rettenetes verés, és be a börtönbe, és majd éjfél tájban magasztalják Istent, magasztalják Jézust. Szóval Pálékat sem töltötte be teljes mértékben mindig az öröm, éjfélkor kezdték magasztalni Istent, ez biztos, előtte nem. Örüljete! Az Úr jelenléte az ő szavában, bátorításában.

Aztán, mikor azt mondta nekik, hogy ne féljete, akkor megismétli azt, amit az angyal is mondott, illetve itt már konkrétan halljuk azt, ami a „félelemmel és nagy örömmel futottak” kifejezésben a problémás, hogy ne legyen ott a félelem, ne féljete. Bátorította őket. Minket hányszor bátorított már az Úr ezzel, hogy ne féljete? Tudjuk, ugye, hogy milyen sokszor van a Bibliában ez a kijelentés. Az a fontos, testvérek, hogy általában a ne féljete vagy a ne féljeteikkel kezdődő kijelentések mindig Isten népének a földi életére vonatkozó próbák, nehézségek, kísértések közötti életére vonatkozik. Mert a földön lehet félelem. Az Úrnál már nem lesz félelem, ott már nem támadhat senki és semmi. Ott már az álmélgodás, csodálat miatti félelem se lehet, csak az álmélgodás és a csodálat öröme. Jézus jelenléte tehát: az ő közelsége – és eszünkbe jut nekünk is az, amit mond – személyessé válik.

Azt olvastuk, hogy az asszonyok leborultak. Nagy örömmel átkarolják az Úr Jézus lábait: itt az Úr, jelen van, átérzik ennek az örömét és azt olvassuk, leborultak, azaz imádták Jézust. Most hogy Jób könyvét olvastuk, emlékszünk, Jób is leborult. Mikor meghallotta a rettenetes híreket, az első dolga az volt a gyászában, hogy leborult Isten előtt, azaz imádtá Istent. Ott rettenetes hírek voltak, de Jób akkor is imádtá az Urat. És majd a 19. részben olvashatjuk a kalauz szerint – nemsokára, néhány nap múlva odaérünk –, hogy sok minden bizonytalan és keserű talán, de egyet biztosan tud Jób: tudom, az én megváltóm él. Minden összedőlhet, de az én megváltóm él, azaz van kibem bíznom. Kálvin a magyarázatában úgy mondta tehát, hogy csodálat miatti félelemmel szemben ott van a másik oldalon a nyugodt bizakodás. Nyugalom, bizakodás és öröm.

Leborulni, imádni – ezzel zárjuk – tehát azt jelenti, hogy lehet, hogy még az imádságomat is a félelem jelenléte miatt sok minden más betölthetné, és minden jogom meglenne arra, hogy kérjek, keressek, könyörögjek, de ha átérzem az Úr jelenlétének a valóságát, betölthet az imádat, a hódolat az Úrért, aki ő nekünk, nekem, a hála azért, amit tett, annak az öröme, hogy itt az Úr, velem van, és azután jönnek talán a könyörgések, a sírva elmondott kérések, de nem félelemmel, mert az már az Úr kegyelme által helyreállt, engem betölt az Úr jelenléte, nincs miért félni.

Egészen más lelkülettel hirdethették el tehát az asszonyok az Úr Jézus tanítványainak az ő testvéreinek – ahogy így mondta, így nevezte őket itt, hogy testvéreim, atyámfiainak –, hogy feltámadt az Úr, hiszen nemcsak hallották ennek az örömhírét, hanem maguk is felszabadult örvendezéssel tapasztalhatták az Úr jelenlétének a valóságát. És így mondták el, hogy valóban feltámadt az Úr. Ők hirdették. A tanítványok persze nem hitték. Jézus majd számon is kéri rajtuk, de testvérek, az asszonyok a kereszt tövében, ott a sírnál és a feltámadás eseményeiben, ezekben a hatalmas csodákban azt élték át: mi nemcsak hihetünk az Úrban a szó legteljesebb értelmében, hanem ismerhetjük nagyon személyesen a feltámadott Urat, hiszen találkozhattunk vele.

A FELTÁMADOTTAL VALÓ TALÁLKOZÁS ÖRÖME

Bennünket is abban bátorít ez a történet, hogy Jézus Krisztus nemcsak egy ismeret, egy hittudat, hittan, tanítás számunkra, hanem élő személy, aki most is itt van közöttünk, itt van velünk, hiszen ő él, és akkor is ott van és ott lesz, amikor bármelyikünket a nagy öröm mellett esetleg a félelem is betölthetne, kísérthetne, szenvedtethetne, mert a Jézussal való találkozás öröme, az a félelmet elveszi a szívünkben.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged azért, Úr Jézus, hogy ezek a történetek igazak, és köszönjük, hogy nekünk az természetes, hogy elhisszük. Sőt, ezáltal lehet egyáltalán bűnbocsánatunk, üdvbizonyosságunk, ezért lehetünk mi a tieid. Köszönjük, Urunk, hogy mi is tanítványaid lehetünk, és ahogy a tanítványokat akkor és ott szólítottad: testvéreim, atyámfiak, mi is ugyanezek közé tartozhatunk itt és most. Köszönjük azt, Úr Jézus, hogy te mindent elvégeztél értünk és helyettünk, és áldunk, hogy a te feltámadásod is ezért történt.

Köszönjük neked, hogy az asszonyok példájában láthatjuk annak az örömét, aki tudja, hogy te élsz és uralkodsz. Könyörülj rajtunk, kérünk, hogyha bármelyikünkben lenne félelem, akármilyen apró is, a veled való találkozás öröme, békessége hadd lehessen számára is valóság. Köszönjük, Urunk, hogy te ma is közel jössz, ma is szembejössz velünk lelki módon, de valósággal. Áldunk, Urunk, amikor nagy nehézségek között tapasztalhattuk meg ennek a nyugodt bizakodását, békességét és örömét. Köszönjük, amikor tapasztalhattuk, hogy valóban tudtunk örülni az Úrban, pedig talán a láthatókra nézve, a helyzetünkre nézve sok minden olyan örömtelen lehetett volna számunkra.

És kérünk arra, Urunk, hogy amikor ismernek bennünket, beszélünk másoknak rólad, akkor is ezt az örömet sugározzuk. Az ünnepek alatt is majd, amikor jövőnk úrvacsorázni, akkor is láthassák rajtunk a bűnbánat fájdalmát, de a bűnbocsánatot nyert bűnösök örömét. Kérünk téged arra, hogy erről is ismerjenek bennünket.

És Urunk, kegyelmedbe ajánljuk azokat a testvéreinket, akik most nagyon nehéz helyzetben vannak, kórházban vagy otthon betegágyon fekvé súlyos betegségben, kérünk, Urunk, hogy hadd tudjanak ők is örülni az Úrban. Kérünk, hogy a te elég kegyelmed segítse őket.

És imádkozunk, Urunk, a gyászolókért a gyülekezetben. Köszönjük, hogy az Úr Jézus feltámadása, amit te elvégeztél, Urunk, értünk is, számunkra is lehet vigasztalás, reménység.

És kérünk, Urunk, népünkért, vezetőinkért, azokért is, akik most vezetik népünket, és így a választásokért is könyörögve kérünk arra, hadd lehessenek olyan vezetőink tovább, akik a biblia értékeit igyekeznek követni, adjál minél több hívő vezetőt nekünk, kérünk. Köszönjük, hogy meghallgatod ezt a kérésünket is. És hallgasd meg, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat is a te szent nevedért, Úr Jézus.

Ámen.